

ELISABETH HAMMER

Koston hetki

ILTARUSKON AIKA 11

POHJOISET
SAAGAT

 SAGA
EGDMONT

Elisabeth Hammer

Koston hetki

Iltaruskon aika 11

Kustantanut ja suomentanut Saga Egmont

Editoinut Tiia Mensio

SAGA Egmont

Koston hetki – Iltaruskon aika 11

Translated by SAGA Egmont

Edited by Tiia Mensio

Original title: *Tid for hevn*

Original language: Norwegian

Copyright © 2018, 2025 Elisabeth Hammer and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727283647

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

This work is republished as a historical document. It contains contemporary use of language.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Henkilöt

Rakel Ovreid – sarjan päähenkilö

Hanna Ovreid – Rakelin kasvattiäiti

Halvor Ovreid – Rakelin edesmennyt kasvatti-isä

Gunda Ovreid – Halvorin äiti ja Rakelin kasvatti-isoäiti

Esther Rønning – Rakelin kasvattitäti, Halvorin sisar

Peder Rønning – Estherin aviomies

Jenny Hoem – Rakelin ystävätär

Trygve – Jennyn veli, asuu Esther ja Peder Rønningin luona

Syver Svartangen – Ovreidin naapuri ja Borren nimismiehen apulainen

Ingvald Svartangen – Syverin isä

Ask Bergan – Skoppumin nimismies

Amelia Horgen – Berganin sisar

Lars Disen – asianajaja ja Raetin tilan omistaja

Eilert Holm – naapurin poika

Rouva Holm – Eilertin äiti

Dangfart Lomvi – Karljohansvernin pappi

Luutnantti Bakke – Jennyn työnantaja
Erich Bakke – luutnantin poika
Edna Berg – luutnantti Bakken kokki
Inga – Ovreidin maatalan keittiöpiika
Jens – Ovreidin maatalan renki
Mikkel Ovreid – Halvorin ja Estherin veli

Näin edellinen kirja päättyi:

Rakel pujotti hiukset takaisin hänen korvansa taakse ja tavoitti jälleen hänen katseensa.

– Kun olimme aitassa Bøssä, rakastitko minua silloin? Rakel kuiskasi.

– Kyllä, Bergan sanoi hiljaa. – Ja paljon ennen sitä. Mutta se ei muuta mitään. Me emme voi, Rakel.

– Kymmenen villihevestakaan ei pitäisi minua poissa luotasi nyt, kun tiedän, että tunnet samoin.

Hän nosti kämmenensä Berganin rinnalle ja nojautui lähemmäs. Bergan huokaisi alistuneena, muttei tehnyt mitään pysäyttääkseen Rakelia. Rakel nojautui Bergania vasten ja suuteli hänen kaulaansa. Mies tuoksui tuoreelta puulta ja maistui keveästi suolalta. Parransänki raapi Rakelin huulia, kun hän nosti kasvonsa.

– Rakel, älä, Bergan kuiskasi käheästi.

– Työnnä minut sitten pois, Rakel kuiskasi hänen korvaansa. Bergan vapisi, mutta sen sijaan, että olisi tehnyt niin kuin Rakel pyysi, hän kietoi kätensä tämän ympärille. Hän piteli Rakelia niin,

että ilma lähes karkasi Rakelin keuhkoista, ja tämä huokaili Berganin kaulaa vasten.

Sitten Bergan löysi Rakelin huulet. Suudelma oli yhtä raju kuin se ensimmäinen Ovreidin tilan tallissa. Se teki melkein kipeää, mutta Rakel ei tahtonut Berganin lopettavan. Rakel ei yrittänyt pyristellä irti vielä silloinkaan, kun Bergan nosti hänet pöydälle ja laski selälleen. Miehen hengitys oli lämmin Rakelin poskea vasten, kun tämä yritti nostaa hänen yöpaitaansa.

Rakel oli niin keskittynyt Berganiin, ettei hän huomannut, kun vajan ovi potkaistiin auki. Mutta Ask oli nopea. Hän suoristi selkänsä saman tien ja kääntyi tunkeilijaa kohti.

– Pahoitteluni häiriöstä, mutta olen kuullut tarpeeksi, tumma ääni sanoi. – Teidän olisi pitänyt kuunnella hänen varoitustaan, neiti Ovreid. Hän tietää, mistä puhuu.

Ask heittäytyi eteenpäin, mutta oli liian myöhäistä. Kuului kova pamaus, jota seurasi kirkas välähdys. Ne saivat Rakelin nostamaan kätensä silmiensä suojaksi. Pistävä ruudintuoksu sai Rakelin kauhistuneena ymmärtämään, että mies oli laukaissut aseensa. Samassa Ask lyyhistyi maahan, ja hänen paitansa värjäytyi punaiseksi verestä.

– Ei! Ask!

Rakel heittäytyi hyökkääjän kimppuun, muttei yltänyt tähän. Hyökkääjä tarttui Rakelin olkapäähän ja työnsi hänet taaksepäin. Sitten kiväärinperä osui hänen ohimoonsa, ja kaikki katosi hänen ympäriltään.

Luku 1

Skoppum, kesäkuu 1856

Sinä tiedät, että minä tunnen samoin. Askin ääni kuiski Rakelille siinä pimeydessä, jossa Rakel leijaili. Olen rakastanut sinua siitä asti, kun olit kahlittuna kellarissani ja haukuit minua sydämesi kyllyydestä. Rakel yritti kurkottaa häntä kohti, mutta Ask oli kuin varjo, mahdoton tavoittaa.

– Ask, hän mumisi ja yritti heittäytyä miehen luo. Päätä ja käsivarsia särki.

En voi ottaa sitä riskiä, että sinulle sattuu jotakin. Mies oli kaukana, ja Rakel pystyi juuri ja juuri kuulemaan, mitä tämä sanoi. *Et ymmärrä, kuinka vaarallista se on,* Ask jatkoi. Sitten kuului kova pamaus, jota seurasivat Askin kasvot valaisevat kipinät, ja Rakel näki, kuinka miehen kasvot vääristyivät kivusta. Sitten Ask lyhyhistyi kasaan punaisen ruusukkeen levitessä hänen valkoiselle paidalleen.

– Ask! Ei!

Pimeys irrotti otteensa Rakelistä, ja hän tuli tajuihinsa, puoliksi istuen, puoliksi seinään nojaten. Hän katsoi ympärilleen ja odotti näkevänsä Askin makaamassa lattialla, mutta hän olikin yksin. Ruudin haju, joka oli kirvellyt hänen nenässään ennen kuin kaikki pimeni, oli poissa. Hän ei ollut enää Gråttjønngårdenin vajassa.

Toisen silmän yllä jyskytti terävä kipu. Kun Rakel yritti nostaa kätensä kasvoilleen, hän tajusi, että hänet oli sidottu. Pelko asettui rintaan ja sai hänen hengityksensä kiihtymään. Missä hän oikein oli? Pahoinvointi aaltoili kehossa, ja tuntui kuin hän olisi leijunut, kuin maa olisi pettänyt hänen altaan. Ja mikä oli tuo liplattava ääni, jonka hän kuuli?

Huoneen toisessa päässä oli lyhty, joka hohti heikkoa valoa. Kun Rakelin silmät olivat tottuneet tuohon vähäiseen valoon, hän näki, että se, mitä hän oli luullut seinäksi, olikin käännettyjä pöytiä. Rakel huomasi, että ne kaartuivat, ja koko huone kapeni toista päätyä kohden. Mikä tämä tällainen huone oikein oli? Se muistutti...

Rakelia kylmäsi. Voi ei! Hän oli veneen ruumassa! Liplattava ääni tuntui vain voimistuvan, ja hän näki mielessään veden, joka virtasi ohi puuaineksen toisella puolella, vain muutaman tuuman päässä hänestä. Hän oli veden ympäröimä joka puolelta!

Hän yritti epätoivoisesti nousta jaloilleen, mutta koska hänen kätensä olivat sidotut, se oli vaikeaa. Hän kaatui eteenpäin ja iski olkapäänsä lattiaan.

Kipu sai hänet voimaan vielä huonommin, ja hän jäi paikoilleen eikä pystynyt liikkumaan. *Rauhoitu*, hän sanoi itselleen ja sulki silmänsä. *Vesi ei yllä sinuun*. Hän toisti sen useaan kertaan ja onnistui vaimentamaan pelkoaan sen verran, että pystyi jälleen ajattelemaan. Kuinka hän oli tänne päätenyt?

Häntä oli lyöty kiväärin perällä, nyt hän muisti sen. Joku oli rynnännyt vajaan, ampunut Askia ja lyönyt hänet tajuttomaksi. Herra Stoknes. Rakel saattoi nähdä miehen mielessään kivääri lantiollaan. Hän vavahti. Ask oli yrittänyt varoittaa Rakelia herra Stoknesista. Mutta miksi? Hän ei pystynyt muistamaan, oliko Ask sanonut siitä jotain, mutta sillä ei ollut mitään väliä. Juuri nyt hän ei voinut miettiä, *miksi*, sillä nyt hänen oli vain päästävä pois veneestä ja kotiin Askin luo.

Hän yritti jälleen nousta ylös, mutta se oli turhaa. Hän vain turhautui entisestään ja tunsi itsensä voimattomaksi. Mutta sitten raivo heräsi hänessä. Se kulki hänen kehonsa läpi kuin punainen virta, ja hän tunnisti tuon tunteen. Yhdellä nykäyksellä hän sai kätensä irti köydestä, ja pian hänen käsivartensa olivat vapaat. Mutta se maksoi hänelle voimia ja toi päänsäryn takaisin.

– Voi hyvä Jumala! Rakel kuiskasi. – Minun *täytyy* päästä Askin luo, ennen kuin on liian myöhäistä!

Mutta hän oli veneessä, eikä hän tiennyt, kuinka kauan oli maannut tajuttomana. He saattoivat olla jo kaukana Skoppumista, ja Ask tarvitsi häntä. Hän ei voinut menettää miestä nyt kun oli juuri löytänyt tämän.

Lattia keikkui hänen allaan, mutta hän pääsi jaloilleen. Rakelin oli tullut lämmin kaikesta ponnistelusta ja häntä hengästytti, kun hän lähestyi ruuman toisessa päässä olevaa ovea. Hän odotti sen olevan lukossa, mutta kun hän nosti kätensä ovenkahvalle, ovi aukenikin ongelmitta. Ovi narisi niin kamalasti, että Rakel päätti avata sen nopeasti. Kuului äkkinäinen ja äänekäs vingahdus, ja sitten ovi oli auki.

Rakel luikahti kapeaan käytävään ja odotti. Oliko joku kuullut hänet? Hän kuunteli, mutta lukuun ottamatta puun narinaa ja meren kohinaa hänen ympärillään oli hiljaista.

Hän hiipi hitaasti eteenpäin käytävää pitkin. Käytävän päässä oli tikkaat, jotka johtivat katossa olevalle luukulle. Rakel meni tikkaiden luo, mutta kun hän nosti jalkansa ensimmäiselle askelmalle, hän kuuli askelia yläpuoleltaan. Hän irrotti nopeasti otteensa tikkaista ja livahdi niiden alle piiloon, aivan seinänvierustan varjoihin.

Luukku avattiin, mutta se ei juurikaan valaissut tilaa. Rakel uskaltautui katsomaan ylös, mutta näki vain käden, joka piti luukkua puoliksi auki.

– Tulen kohta takaisin ylös, ääni sanoi.

Rakel tunnisti Stoknesin äänen ja puristi kätensä nyrkkiin.

– Hän oli niin tajuttomana, että nukkuu kyllä aamuun saakka, sanoi toinen ääni.

– Varmastikin, mutta käyn silti vilkaisemassa häntä. En tiedä, kuinka kovaa löin häntä, ja minun täytyy varmistaa, että hän pysyy hengissä siihen asti, kun olen luovuttanut hänet.

Nyt luukku avattiin kokonaan, ja mies asetti saappaansa tikkaiden ylimmälle askelmalle.

Rakel tunsi sydämensä hakkaavan lujaa ja pidätti hengitystään, kun mies kapusi tikkaat alas ja jatkoi matkaansa käytävää pitkin.

Rakel odotti, kunnes oli varma, että ehtisi kiivetä tikkaat ylös ennen kuin mies saisi hänet kiinni. Sitten Rakel ryntäsi tikkailla, mutta samassa hän kuuli miehen huudon käytävän päästä. Hänen pakonsa oli paljastunut.

Tikkaat olivat kosteudesta liukkaat, ja Rakel kamppaili pitääkseen jalkansa niiden poikkipuilla. Lisäksi hänen täytyisi työntää luukku auki.

Stoknes tuli häntä kohti hirvittävää vauhtia.

– Ei käy! Tehän ette pääse minulta karkuun! mies huusi ja tarttui tikkaisiin.

Mutta nyt Rakel oli saanut luukun auki. Hän ei enää välittänyt siitä, kenet kohtaisi ylhäällä, hänen täytyi vain päästä pois Stoknesin luota. Hän nosti yöpaitansa helmaa noustakseen, mutta kangas repesi, kun hän kurkotti ylös ja pääsi lopulta vapauteen. Hän paiskasi luukun nopeasti kiinni ja asettui sen päälle, jotta mies ei onnistuisi työntämään sitä auki.

Stoknes paukutti raivoissaan luukun sisäpuolta ja huusi nimeä, jota Rakel ei tunnistanut. Sen täytyi olla sama mies, jonka äänen Rakel oli kuullut aikaisemmin. Hän ei nähnyt miestä missään, mutta tuskinpa tämä oli kovinkaan kaukana. Rakelin vierellä roikkui valkoinen purje. Hän katseli ympärilleen toivoen löytävänsä jotain, millä teljetä luukku, jotta hän pääsisi pois sen päältä, mutta hän ei nähnyt mitään sopivaa.

Ennen kuin Rakel ehti muuttaa mieltään, hän lähti juoksuun ja juoksi kaikin voimin siihen suuntaan, jossa näki valoa. Viileä öinen ilma suolaisine vesipisaroineen iski hänen kasvoihinsa ja tarttui hänen kiharoihinsa niin, että ne lepattivat hänen ympärillään. Hän nosti leukaansa ja katsoi ylös kohti kuuta. Se loisti ja katsoi surullisena Rakeliin ja heijasti meren pintaan kimaltelevan, hopeisen suruhunnun.

Rakel kuuli ruuman luukun avautuvan, ja heti perään hän erotti Stoknesin askeleet. Hän kääntyi miestä kohti. Tämä pysähtyi muutaman kyynärän päähän hänestä ja katsoi häntä jäisen kylmästi virnistäen.

– Voitte nyt luovuttaa, sillä ette pääse mihinkään, mies sanoi.

Rakel käveli vapisevin jaloin kohti veneen laitaa ja yritti olla ajattelematta, että vesi oli niin lähellä.

– Te ette voi pitää minua täällä, Rakel sanoi.

– Ja kukahan minua estäisi? Se teidän säälittävä kavaljeerin-neko, joko makaa nyt kotonaan Skoppumissa ja vuotaa kuiviin?

Miehen sanat pistivät Rakelin rintaan kuin neulat, ja epätoivo vain kasvoi. Hänen oli päästävä kotiin Askin luo nyt heti! Rakel katsoi vuonolle ja sitten toiselle puolelle venettä. Olivatko nuo mustat kukkulat Smaalenenen lääniä? Siinä tapauksessa toisella puolella olevien rantojen täytyi olla Jarlsbergin lääniä.

Stoknes tuli Rakelia kohti, ja Rakel irrotti otteensa kaiteesta ja juoksi toiselle puolelle venettä, pois miehen luota. Vene ei ollut suuri, ja Rakel pääsi nopeasti toisen puolen kaiteen luo. Tällä puolella maa oli paljon lähempänä, mutta silti liian kaukana. Eikä hän osannut uida.

– Nyt riittää, Stoknes sanoi Rakelin takana. – Jos tulette vapaa-ehtoisesti, en lyö teitä uudelleen tajuttomaksi.

Mies lähestyi ja Rakel tunsi epätoivonsa kasvavan. Ask tarvitsi häntä, hän ei voinut luovuttaa. Hän ei pystynyt ajattelemaan mitään muuta, ja hän kiipesi kaiteelle. Hän istui kyyryssä ja puristi kaidetta tiukasti käsissään. Kauhu sai hänestä vallan, kun hänen katseensa osui veneen reunoja nuolevaan mustaan mereen. Vesi nielisi hänet. Mutta hänen täytyi yrittää, Askin vuoksi. Hänen hampaansa kalisivat kauhusta, kun hän hellitti otteensa kaiteesta...

Luku 2

Rakelin vatsasta kouraisi inhottavasti, kun hän putosi, mutta samassa häntä tartuttiin kiinni lantiolta ja hänet vedettiin takaisin.

– Yritätkö tappaa itsenne? Stoknes sähisi ja veti Rakelin takaisin veneen kannelle. Rakel katsoi ylös Stoknesiin ja kahteen muuhun mieheen.

– Jättäkää minut rauhaan! Rakel sähähti ja yritti nousta, mutta Stoknes nosti jalkansa hänen rintakehälleen ja piti hänet maassa.

– Te olettekin oikein kunnon villikissa! mies sanoi. – Alan ymmärtää, mitä Bergan teissä näkee.

Stoknes kumartui Rakelin ylle ja tarttui tätä tiukasti olkapäästä. Se sai raivon virtaamaan Rakelin kehon läpi. Hän tunsi voimiansa palaavan aina sormenpäihin saakka, kun hän tarttui miehen ranteeseen ja puristi. Mies päästi hänestä heti irti huudahtaen ja katsoi häntä ihmeissään.

– Ottakaa hänet kiinni! Stoknes huusi, kun Rakel nousi ylös. Toinen kahdesta miehestä syöksyi eteenpäin, mutta liukastui kannella niin, että Rakel ehti väistää. Mutta toinen miehistä oli val-

miina. Hän tarttui Rakelin käsivarteen. Samassa veneen laitaan osui aalto, ja mies menetti tasapainonsa. Rakel riuhtaisi käsivartensa takaisin ja tönäisi miestä kylkeen niin, että tämä kaatui.

– Olette vahvempi kuin miltä näytätte, Stoknes sanoi. – Mutta se ei auta teitä paljoakaan, sillä ette pääse pakoon.

Silti Rakel yritti. Hän lähti kohti kaidetta, mutta ennen kuin hän ehti kiivetä sen päälle, Stoknes ehti hänen luokseen. Tällä kertaa Stoknes puristi käsivartensa Rakelin ympärille niin tiukasti, että Rakel tuskin sai henkeä. Rakel kamppaili päästäkseen irti ja kiemurteli minkä pystyi. Hän ei kuitenkaan saavuttanut muuta kuin sen, että miehen toinen käsivarsi liukui ylös ja jäi tiukasti Rakelin kaulalle. Mies itse ei huomannut sitä, sillä hän vain yritti pidellä Rakelia aloillaan. Rakel ei saanut sanottua sanaakaan. Valot ja äänet heikkenivät, voimat hälvenivät kehosta, ja Rakel lyhyistyivät avuttomana kasaan.

– Neiti Ovleid? oli viimeinen asia, minkä hän vähään aikaan kuuli.

Kun Rakel tuli tajuihinsa, hän oli jälleen lastiruumassa. Hän yritti nousta istumaan, mutta hänen kätensä oli sidottu.

– Pysykää aloillanne, viileä ääni sanoi hänelle ruuman toisesta päästä. Rakel käänsi päätään äänen suuntaan ja näki Stoknesin istuvan tuolilla nurkassa, kädessään pistooli, joka oli kohotettu Rakelia kohti. – Jos yritätte vielä jotain, ammun teidät.

Rakel kävi kerälle ja sulki silmänsä, jotta hänen ei tarvinnut nähdä Stoknesia. Kuinka pitkä aika oli kulunut siitä, kun Askia oli ammuttu? Hänellä oli tunne, että siitä oli aivan liian kauan. Rintaa vihloi.

– Mikä ihmeen voima teissä oikein on? Stoknes mutisi nurkassa nököttävältä tuoliltaan. – Kuinka voitte olla niin vahva?

Rakel ei vaivautunut vastaamaan.

– Hän on varmastikin kouluttanut teitä tietäen, että me tulimme peräänne.

Me? Rakel mietti. Keitä Stoknes oikein tarkoitti?

– Mutta eipä se tainnut paljoa auttaa, eihän?

Mies naureskeli hiljaa. – Sain lopulta kuitenkin selville, että Bergan on rakastunut teihin.

– Puhutte vain palturia, Rakel sanoi ja yritti olla kuulostamatta pelokkaalta.

– Palturia? Ehei. Voin myöntää, että huijasitte minua kerran, hotelli Mossissa. Kun puhuin Berganin kanssa tallissa, hän väitti, että välillänne on pelkkää petipuuhaa eikä hän välittänyt teistä lainkaan.

Rakel värähti tuosta inhottavasta muistosta. Ask ei ollut tarkoittanut sitä, mitä oli sanonut Stoknesille.

– Ja te sitten, Stoknes jatkoi. – Kun puhuin kanssanne Hortenin-lautalla, minulle tuli tunne, ettette pitänyt Berganista lainkaan. Minun täytyy myöntää, että olin hämmentynyt siitä, mitä hän sanoi minulle, sillä en ole koskaan kuullut hänen olevan sellainen mies, joka käyttää nuoria naisia hyväkseen. Mutta minä uskoin *teitä*. Te kuulostitte vakuuttavalta.

Mies hymähti itsekseen. – Onneksi päätin pitää teitä kumpaakin silmällä vielä hetken aikaa. Teidän pienet tunnustuksenne vajassa olivat herkkua korvilleni.

Rakelista tuntui pahalta, että Stoknes oli kuullut heidän keskustelunsa. Se oli ollut intiimi hetki, jonka hän tahtoi pitää yksityisenä.

– Oletteko hiippaillut talojemme ympärillä kuin jokin varas?

– Olen pitänyt silmällä teitä kumpaakin.

– Ei siis ollut mikään sattuma, että tapasimme Karljohansvernissä, niinkö?

– Ei, mies sanoi. – Mutta tein virheen. Minun ei olisi pitänyt sekaantua asiaan ja pysäyttää tyttöä. Sen jälkeen mietin, olinko paljastunut. Mutta te ette tajunnut mitään, ettehan?

Rakel puristi huulensa yhteen ja katsoi pois.

– Ette ehkä tiennyt olevanne vaarassa? mies sanoi ihmetellen.

– Ei, ette tosiaan tiennyt. Sillä hän ei ollut kertonut sitä teille.

Stoknes nauroi itsekseen. – Kuinka se voi olla mahdollista? En ymmärrä häntä. Jos minä olisin ollut hänen sijassaan ja tiennyt jonkun tekevän kaikkensa satuttaakseen minun rakkaitani, olisin vähintäänkin varoittanut heitä.

Rakel ei vastannut vielääkään, mutta hän tiesi, miksi Ask ei ollut varoittanut häntä. Se johtui siitä, että tämän mielestä oli tarpeetonta säilytellä Rakelia. Ask oli päättänyt mieluummin työntää Rakelin pois, valehdella tälle, että tahtoi vain käyttää tätä hyväkseen, ja kertoa, ettei hänellä ollut minkäänlaisia lämpimiä tunteita Rakelia kohtaan. Koska hän oli tahtonut suojella Rakelia. Niiden sanojen sanominen oli varmasti ollut yhtä kipeää Askille kuin Rakelille oli ollut kuulla ne. Rakelin rintaa lämmitti, ja kaipuu Askin luo poltti hänen suonissaan kuin tuli.

– Miksi? Rakel kysyi ääni karkeana. – Miksi te tahdotte satuttaa Berganin rakkaita?

– Voi, eihän *minulla* mitään sellaista halua ole, Stoknes sanoi.

– Minun puolestani te ja Bergan olisitte saaneet elää onnellisina loppuelämänne.

– Te siis toimitte jonkun käskystä? Rakel kysyi hämmästyneenä ja katsoi mieheen uudelleen. – Kenen?

Mies istui tyytyväinen hymy huulillaan ja pudisti kevyesti päätänsä.

– Odottakaa, niin näette, mies tyytyi sanomaan.

Stoknes ei irrottanut katsettaan Rakelistä hetkeksikään ja täh-

Rakkautta kuoleman rajalla

Rakel siepataan syrjäiseen kartanoon kohtalokkaan välienselvittelyn yhteydessä. Hän ei tiedä, onko Ask enää hengissä, mutta sydän käskee jatkamaan taistelua. Onnistuuko Rakel pakenemaan kasvavien voimiensa ja yllättävän liittolaisen tuella?

Samaan aikaan Jenny on pestautunut salaidentiteetin turvin Oscar-veljensä lastenhoitajaksi. Jenny joutuu pian punnitsemaan salaisuutensa hintaa, kun herra Bakken tarjoama turva uhkaa kääntyä ansaksi.

Elisabeth Hammer on norjalainen kirjailija, joka tunnetaan lumoavasta Iltaruskon aika -sarjasta. Sarjassa nuori Rakel Ovreid etsii vastauksia salaperäiseen menneisyyteensä ja navigoi rakkauden ja kohtalon myrskyissä.

Iltaruskon aika on osa Pohjoiset saagit -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja Norjan vuonoilta aina Huippuvuorten revontulien loisteeseen.